

Kerklank

Kerkblad voor protestantse gemeente Hardenberg-Heemse

Piet Langbroek

"Hij is mijn inspirator"

**"De nieuwe realiteit"
in Radewijk**

juli/aug/sept/ 2019
jaargang 4, nr. 6

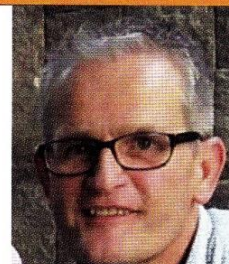
Interview ds. Piet Langbroek

Op 4 september 2019 is Piet Langbroek vijftienvijftig jaar predikant en dit jaar twintig jaar verbonden aan onze kerkelijke gemeente in Hardenberg. Kerklank ging bij hem op bezoek in de pastorie aan de Margriet 2 voor een interview en om zijn belevenissen te horen.

"Ik ben geboren in 1963 in Veenendaal als zoon van een legerpredikant. Ik besloot om ook predikant te worden en begon na de middelbare school aan de theologiestudie in Apeldoorn omdat wij van Christelijk-Gereformeerde huize waren. Later werd ik Hervormd en ging ik mijn doctoraal studie doen aan de RU in Utrecht en deed de kerkelijke opleiding voor predikant. In die jaren werkte ik daarbij als bijstand in het pastoraat voor de Hervormde Gemeente te Amerongen. In september 1994 werd ik predikant van de Hervormde Gemeente in De Krim. Dat was een hele overgang, vooral ook voor mijn vrouw en ons jonge gezin. Ik ben Wilma nog altijd dankbaar dat ze veel opgaf en meeging. We hebben daar vijf jaar gewoond en gewerkt en vierden met de kerk het 125-jarig jubileum met als thema "Het Huis van de Toekomst." Met elkaar maakten we een groot schilderij dat voor de kerk kwam te staan. Aan alle gemeenteleden werd gevraagd hieraan mee te doen. Het was feest. De combinatie van samen doen en het creatieve trekt mij nog altijd aan. In Hardenberg zetten we een creatief leerhuis op, rondom de jaarthema's. Ze liepen uit op een mooie viering met expositie van prachtige kunstwerken. Dat zoekende en scheppende proces vind ik inspirerend. Ik hou ervan onbevangen te werken en creatief te zijn en te spelen, bijvoorbeeld met taal en vormen van de diensten. Mijn inspiratie haal ik daarbij uit de teksten van o.a. Huub Oosterhuis en Sytze de Vries en het nieuwste liedboek.

Ik wil verder leren om in de praktijk de taal van de liturgie en overweging verder te ontwikkelen. Het Onuitsprekelijke zal toch aan het woord moeten komen. Ik zeg de dingen graag net even

anders, op zoek en prikkelend om tot een eigentijdse en relevante theologie te komen. Zeg maar, geloof waar je wat aan hebt. Voor mij is dat een voortdurende zoektocht, omdat het niet vast is. Ik ervaar dat als een ontwikkeling en merk dat ik mensen meeneem in een beweging van geloven. Als het dynamisch is, zit er leven in. En veel meer: troost en inspiratie, lef en humor, een vraag of uitdaging. Ik voel mij daarbij verbonden met de liberale theologie, ben al jaren lid van 'Op Goed Gerucht', een vernieuwingsbeweging van predikanten in de P.K.N.

Ik zeg de dingen graag net even anders, op zoek en prikkelend om tot een eigentijdse en relevante theologie te komen

Ik volg een gericht studieplan in de permanente educatie (P.E.) voor predikanten. Het lezen van theologische werken spreekt mij aan en verandert mij. Nico ter Linden zegt: "Vroeger geloofde ik alles. Nu geloof ik nog steeds alles, maar alles anders." En nog een mooie regel "Het geloof is niet om te bewaren, het is om iets mee te doen, en dan verandert het." Dat herken ik. Zo beleef ik mijn geloofsgeschiedenis.

Ik ben door deze jaren heen veranderd, nu anders gelovig dan vijftwintig jaar geleden. De theologie en het predikantschap heeft mij op een ander spoor gezet. Daar heb ik als predikant best flink mee gestoeid. Het heeft mij ook wel moeite gekost om het op een goede, verstaanbare manier op de gemeente over te brengen. Gelukkig zijn er mensen die weleens een mailtje of kaartje sturen om mij te bemoedigen. Supporters zijn het. Ik ervaar het gelukkig nog steeds als een uitdaging om op een andere, vernieuwende manier bezig te zijn.

Ik ervaar het gelukkig nog steeds als een uitdaging om op een andere, vernieuwende manier bezig te zijn

Gaandeweg, tijdens mijn leven en predikantschap, ontdek ik dat er in het geloven vele wegen zijn. Voor mij heeft de institutionele religie kaders en dogma's die belemmerend zijn. 'Religion put you in a box' hoorde ik de docent zeggen tijdens het eerste college van mijn studiereis naar India. Ik werd gelijk getriggerd. Geweldig. De ontmoetingen en het mij laten onderdompelen in andere tradities doen mij meer naar het universele kijken. Door zo'n reis leer je jezelf beter kennen, ook de eigen traditie relativeren, maar dat heb ik eigenlijk altijd al gehad. Dat levert veel op, maar kan ook in de weg zitten. Het is mijn persoonlijke zoektocht van geloven. Veel valt voor mij op z'n plaats en ik weet beter waar ik sta en wat mijn diepste spiritualiteit is. Ik kom uit bij de universele boodschap van compassie. Een prachtig oud woord als

opdracht voor je leven. Behandel de ander zoals je wilt dat hij jou behandelt. Het is praktisch, het gaat om het goede doen en het leven hier en nu. Het koninkrijk van God is voor mij 'a way of life'.

Kerk-zijn is 'samen delen', je verbonden weten aan de Eeuwige, de ander, jezelf en de wereld waarin je bent. Dat delen moet meer zijn dan met onszelf alleen. De kerk zou een werkelijk open gemeenschap moeten zijn, met letterlijk een open gebouw in elke stad, waar je altijd binnen kunt. De vraag wie en wat we willen zijn als kerk is actueel. De 'oude taal' kan daarbij gesloten werken. Mensen betrekken en ontmoeten is voor mij belangrijk. Ik begeef mij graag buiten de kaders, want daar worden mooie ontdekkingen gedaan. Dat is mijn ervaring en één van de mooie dingen die dit werk mij oplevert.

Mensen kunnen altijd in beweging blijven. Prikkelen zit daarbij in mijn karakter. Dat is weleens lastig en daar mogen mensen best op reageren, als het maar respectvol blijft. De dingen iets anders zeggen blijft een uitdaging, maar het moet wel verbindend blijven. Mijn wijkgemeente in Baalderveld gaat daar in mee en steunt mij. Ik vind het trouwens van de gemeente knap dat ze het zo lang uithouden met zo'n veranderingsgezinde predikant. Je zou kunnen zeggen: 'Twintig jaar ergens zitten is veel te lang', maar zo voelt het niet. Ik ben dankbaar voor zoveel wat we samen delen, de ontmoetingen en het vertrouwen dat je krijgt. Dat is kostbaar. Bijzonder blijft het voorgaan in de vieringen en het pastoraal optrekken met mensen, dat je iets voor anderen in hun zoeken en vragen betekent.

Jezus van Nazareth is mijn inspirator en ik zie hem als degene die altijd andere en nieuwe wegen opent om te gaan

Verder ben ik blij dat ik deze jaren twee keer de gelegenheid had met gemeenteleden uit Hardenberg een reis naar Israël te organiseren. Je doet altijd weer nieuwe inspiratiebronnen op, bijvoorbeeld in een leeskring of leerhuis of in kunst of muziek. De popmuzikant Bob Dylan heb ik herontdekt. Op zolder zocht en vond ik zijn gospel-lp *Slow train coming*. Eén van de eerste lp's die ik kocht, in 1979. De hoes hangt ingelijst in mijn werkkamer aan de muur. Inmiddels draai ik zijn albums op vinyl, geweldig. Ik verzamel zijn elpees en heb twee bundels met liedteksten van hem. Ik heb in een dienst weleens een lied van hem

gezongen, zittend op m'n krukje 'How many roads does a man walks down... The answer my friend, is blowing in the wind.'

In mijn vrije tijd zit ik graag op de racefiets of op de mountainbike. Ik hou van deze mooie omgeving, het bos, de Vecht, het groen. Dat fietsen kwam goed uit, ik ging mee met sponsoractie 'Senegal Juist Nu' om de 'kale berg' Mont Ventoux (Berg van de wind) te beklimmen. Dat is 'mijn lievelingsberg'. Ik doe 's morgens aan yoga, in weer en wind, maar 't liefst in de zon. In het licht van de nieuwe dag. Het leven is voor mij als een voortdurend Paasverhaal. Jezus van Nazareth is mijn inspirator en ik zie hem als degene die altijd andere en nieuwe wegen opent om te gaan. En de weg naar elk ander. De Opgestane doet mij opstaan en zet mij in beweging. Ik hoop nog lang, samen met anderen, in die gelovige beweging aan de gang te blijven. Op vrijdag 6 september a.s. is er een receptie. Zie de uitnodiging hiernaast.

